

Stojím u dveří, milá, otevři,⁸⁾
otevři mně, milá, holuběnko sivá,
mé potěšení.

Otevřela bych, máti mně brání,
že ty nejsi hoden podle bočka sednút,⁴⁾

šohaju švárný.⁵⁾

Dyž nejsem hoden, ostaň tu s Bohem,
pomož si, možeš-li, moja najmilejší,
já si nemožem.

1) Vyletěl holub na susedů slúp.

4) špinit líčka moje.

2) padl na okýnko, zaklepal na stěnko.

5) A že jsu já ešče
sivojoké děvče,
dceruška mladá.

3) Dyž já idu k vám, na piščalku hrám.

117. MARIŠKA ZABITÁ

249.

Od Krumlova. Zp. I. 347

Li - ši - čka se - dí na hrá - zi, my - sli - vec za ňú po - chá - zí,
stře - lil na li - šku, za - bil Ma - ri - šku, tam o - na le - ží ve vr - šku.

250.

Od Brodu z Boršic

Li - ši - čka se - dí na hrá - zi, my - sli - vec za ňú po - chá - zí,
stře - lil na li - šku, za - bil Ma - ri - šku, tam o - na le - ží ve vr - šku.

Lišička sedí na hrázi,
myslivec za ňú pochází;
střelil na lišku,
zabil Marišku,
tam ona leží ve vršku.¹⁾

Měla sukničku zelenú
a šnurovačku červenú,

pančošky bílé,
střevičky černé,
hlavěнку všecku zraněnú.

Urostly na ní tři růže,
žáden jich trhat nemůže;
jedna je bílá,
druhá červená

a třetí pěkná zelená.

Pro tento jeden bílý květ,
musím opustit celý svět,
otca, mamičku,
bratra, sestřičku,
pro jednu vonnú růžičku.²⁾

1) zrovna jí srdce prorazil.

2) a Marišky sa přidržet.

118. VODA NEVRÁTIVÁ

251.

Od Ždánic

Mě-la sem sy - ne-čka ja - ko ro - zma - rý - nek, vza - la mně ho vo - da, když kvetl ba - rví - nek.

Měla sem synečka
jako rozmarýnek,
vzala mně ho voda,
když kvetl barvínek.

Dyž barvínek kvetl,
levandula zrála,
vzala mi ho voda,
voděnka z Dunaja.¹⁾

Já půjdu k Dunaju,
budu volat hlasem:
Voděnko dunajská,
navrať²⁾ mně ho zas ven.